VIERDE JAARGANG
N° 36

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

5,00 FRS

In Nederland: 30 cts.

VOLGENDE WEEK:

De TOVER-SPIEGEL

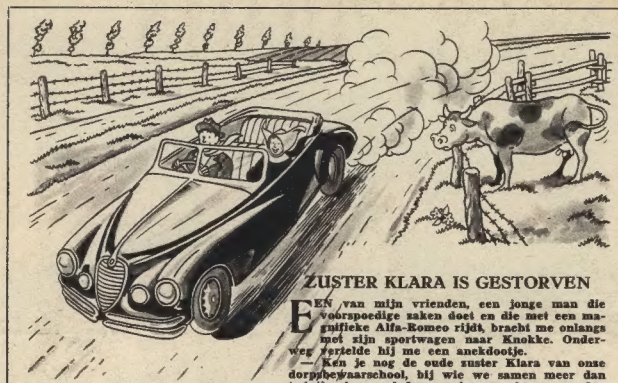

ZUSTER KLARA IS GESTORVEN

EEN van mijn vrienden, een jonge man die voorspoedige zaken doet en die met een magnifieke Alfa-Romeo rijdt, bracht me onlangs met zijn sportwagen naar Knokke. Onderweg vertelde hij me een anekdootje.

— Ken je nog de oude zuster Klara van onze dorpsbewaarschool, bij wie we samen meer dan twintig jaar geleden papieren snippers sneden voor de processie ?

— Ja, ik herinner me dat heilig zusterke. Wat een bovenmenselijk geduld had ze niet ? Dat zal nu wel meer dan veertig jaar zijn, dat de dreumessen van ons dorp rond haar rokken hangen, dat ze hen ziet spelen, groot worden, trouwen en hun kinderen op hun beurt aan haar hoede toevertrouwen.

Die goede zuster Klara moet nu stilaan naar de zeventig gaan zeker ?

— In December wordt ze er negen en zestig, antwoordde mijn vriend.

— Hoe weet jij dat zo precies ? vroeg ik.

— Wel, ik heb haar verleden week nog ontmoet en haar een van de grootste sensaties van haar leven bezorgd. Ze stond aan 't Noordstation op de tram te wachten, toen ik daar juist voor de rode verkeerslichten moest stoppen. Ik zei haar vriendelijk goede dag en ze kwam wat nader, want ze had me niet herkend. Ik vroeg of ik haar geen genoegen kon doen met haar naar 't klooster te voeren.

— O neen, zei ze, ze had nog nooit van haar leven in een auto gezeten. Ik deed niettemin de deur van de wagen open en trachtte haar te overhalen toch in te stappen. Wat ze dan eindelijk aarzelend deed, want de verkeerssignalen waren intussen weer groen geworden en de autos die achter mij stonden begonnen te toeteren, om de doorgang die ik met mijn wagen versperde, vrij te krijgen. We reden voort en zuster Klara zat heel voorzichtig op 't randje van de zetel naast mij. Haar zilveren brilleke bibberde op haar neus van alteratie.

Eens buiten de stad vleide ze zich echter behaaglijk in de kussens en genoot zienlijk van haar eerste autoritje. Ze lachte naar alle kleine kinderen en zelfs de paarden in de wei en de vriendelijke zon kregen een minzaam grootje. Op de macadam duwde ik door op het gaspedaal. We reden tegen 140 km. per uur langs de weg. Maar ons zusterke veroerde geen vin. Ze voelde zich veilig en vond het voorbijzoeven van het Zomerlandschap zalig. In de Vlaanders zou men zeggen : « Ze geneerde heur. »

Toen ik voor 't klooster stopte en haar liet uitstappen, bedankte ze me uitbundig. Ze nam mijn hand met haar twee verrimpelde handjes vast en schudde ze hartelijk. « En wel bedankt, meneer André ! 't Ging rapper dan uw driewielenveloostje op ons koer, he ! 't Is precies of ik in een vliegmachine gezeten heb. » Overgelukkig verdween ze achter de toeverende deur.

*

Zuster Klara is verleden week gestorven met een glimlach op 't gelaat. Haar laatste woorden waren : « 'k Heb me doodgewerkt, maar onze Lieve Heer zal me belonen. En mijn kinderen waren me toch allen ook zo dankbaar... »

En toen ze dit zei heeft ze zeker nog eens gedacht aan haar ritje met de schone auto van mijnheer André.

ONZE BRIEVENBUS

Jan Menheere, Rotterdam.

Ik ontving je vriendelijk briefje in beste orde. Kuifjeswimpels kunnen, spijtig genoeg, niet in Holland verkocht worden en daarom heb ik er maar vlug eentje in een omslag gestopt en opgezonden. Heb je de wimpel goed ontvangen ? Beste groeten.

●

Herbert Heller, Linkebeek.

Hartelijk welkom in de grote familie ! Heb je het reglement reeds gelezen en zul ook trachten het na te leven ? Hoe je de rooster moet gebruiken ? Wel, luister : 1) Teken op een wit blad papier een vierkant van 10 cm. op 10 cm. en trek daarin 100 vakjes van 1 cm.

2) Schrijf nu iedere letter van de geheime boodschap in z'n vakje.

3) Leg je rooster op getekende vierkant met de afgesneden hoek links boven. Lees al de letters welke bloot komen, vorm er woorden mee en schrijf die op.

4) Draai je rooster met de afgesneden hoek naar rechts boven, lees de letters en schrijf ze op.

6) Draai je rooster met de afgesneden hoek naar links onder, lees de letters, vorm woorden en schrijf op. Nu heb je heel de boodschap ontcijferd.

De albums komen waarschijnlijk op het einde van dit jaar van de pers.

●

Piet van Bellingen, Leuven.

Je zus is wel lief dat je ze in de grote familie wil laten opschrijven, he ! Hartelijk welkom hoor. Ik ben er van overtuigd dat je een flinke en trouwe vriend zult zijn. Het kenteken kun je eveneens in postzegels betalen, je hoeft die 10 frs. niet extra te storten zo dit misschien moeilijker is.

Vele groeten voor jou en ook voor je grootmoeder en zus.

Onze detektieven met verlof.

— Ik heb wat vergeten in 't station?

— Toch je brieventas niet ?

— Neen, maar ik moest me nog mijn « Kuifje » kopen in de krantenkiosk.

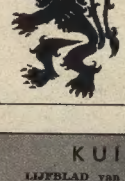

DE LEEUW VAN VLAANDEREN IN « KUIFJE » !

Volgende week verschijnt de eerste bladrijde van ons nieuw tekenverhaal « **De Leeuw van Vlaanderen** », van Bob De Moor, vrij naar de beroemde roman van Hendrik Conscience.

Het is de eerste maal dat ons nationaal epos in tekenverhaal bewerkt wordt ! Het wordt een der mooiste en spannendste verhalen die « Kuifje » al ooit gepubliceerd heeft !

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTEN	*3 maand*	*6 maand*	*1 jaar*
België :	B. Fr. 80.—	115.—	225.—
Buitenland :	65.—	130.—	260.—
Kongo :	85.—	165.—	300.—

België : P.C.R. 1909.16. « Editions du Lombard », Lombaardstraat, 55, Brussel. *Kongo* : Kuifje-Kongo, Postbus 449, Leo. *Nederland* : Bernard, Van Oldenbarneveldstraat, 116a, Rotterdam, op P.G. N° 500.486 t.n.v. Incassobank, N.V., Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

PRINSES ZULIMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Prins Ismail ontmoet de legers van Ibn Omar en ziet ook Zulima weer. Hij weet dat Abdul Key de oorlog verklaarde aan de vader van Zulima en besluit zich vermomd naar het vijandelijk kamp te begeven.

WELDRA VERLATEN DE VRIENDEN VAN ISMAIL DE TENT VAN DE SULTAN. DE SOLDATEN VAN ABDUL KEY VERMOEDEN NIET WELK DRAMA ER ZICH INTUSSEN IN DE TENT AFSPEELDE.

ENKELE MINUTEN LATER BERICHT ISMAIL DIE NOG STEEDS VERMOMD IS, DE OVERGAVE VAN HET LEGER VAN ABU KAR.

DIT NIEUWS IS ONVERWACHT EN DE SOLDATEN VAN ABDUL KEY DANSEN VAN VREUGDE..

DE SOLDATEN VAN ISMAIL BEREIKEN DE TOP VAN DE HEUVEL WAAR ZIJ EEN GROOT VUUR ONTSTEKEN. DAT IS HET SIGNAAL DAT DOOR DE LEGERS VAN ABU KAR EN IBN OMAR VERWACHT WORDT.

EEN PAAR UUR LATER WORDT HET KAMP VAN DE LEGERS VAN ABDUL KEY, GEHEEL INGESLOTEN DOOR DE TROEPEN VAN IBN OMAR EN ABU KAR. DE SOLDATEN VAN DE SULTAN ZIJN DRONKEN EN GEVEN ZICH OVER ZONDER WEERSTAND TE BIEDEN.

ABDUL KEY WORDT DADELIJK NAAR HET PALEIS VAN ABU KAR GEBRACHT WAAR OVER ZIJN LOT ZAL BESLIST WORDEN.

HET NIEUWS VAN HET EINDE DER VIJANDELIJKHEDEN GENEEST ABU KAR VAN ZIJN LANGE ZIEKTE. HIJ BESLIST DAT ZULIMA MET ISMAIL ZAL TROUWEN.

NU HET WEER VREDE IS ZIEN FATIMA EN IBN OMAR DE TOEKOMST HOOPVOL TEGEMOET.

ENKELE WEKEN LATER, OP EEN MOOIE MEIDAG, WORDT DE BRUILOFT VAN ZULIMA EN PRINS ISMAIL MET PRACHT EN LUISTER GEVIERD.

EINDE.

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte heeft zijn huisje verlaten om het avontuur te zoeken in de wijde wereld. Hij vraagt een boer, Sancho Panza genaamd, zijn wapenknecht te worden...

Sancho Panza neemt het voorstel van Don Quichotte aan. Hij wordt de wapenknecht van de ridder en verlaat vrouw en kinderen. Onze held vraagt zijn knecht een ezel te bestijgen en hem te volgen. « Bij de eerste gelegenheid de beste, koop ik voor je een prachtig rijpaard. » Sancho heeft zijn familie achtergelaten zonder spijt of wroeging; hij denkt slechts aan het beloofde, vruchtbare eiland. In zijn verbeelding is hij reeds koning gekroond. « Wat jammer, denkt hij, dat mijn vrouw zo lelijk is. Geen enkele kroon zal haar goed staan! ». Intussen zijn meester en knecht verder gereden en zien thans een dertigtal windmolens vóór zich. « Het geluk is met ons! roept Don Quichotte. Sancho ziedaar een groep reuzen. Ik ga ze op staande voet verdelgen. We beroven hen van de schatten die ze meedragen en dan zijn we rijk! ».

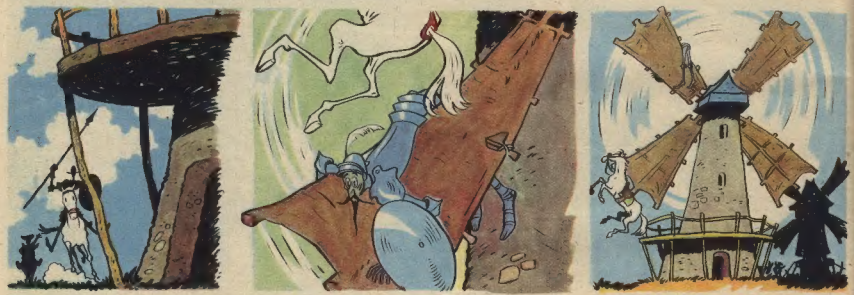

« Welke reuzen? vraagt Sancho ». — « Zie je ze dan niet? » « Pas op heer, dat zijn windmolens! roept Sancho ». Maar Don Quichotte luistert niet. « Indien je schrik hebt, blijf dan hier. Ik val aan! » Sancho Panza schreeuwt tevergeefs. Don Quichotte stormt tegen een windmolen op. Hij steekt zijn lans door één van de wieken, wordt opgetild en in de lucht gezwierd! Rosinante heeft zich niet tijdig kunnen uit de voeten maken en gaat eveneens de lucht in. Het paard valt, maar Don Quichotte toert nog steeds mee rond...

Sancho Panza moet machteloos toezien. Hij steekt beide armen in de lucht en roept « een mirakel » als hij ziet hoe Don Quichotte los geraakt en terug in het zadel terecht komt. « God heeft je bijgestaan », zucht Sancho. « Zo is het leven van een soldaat nu eenmaal », antwoordt Don Quichotte die alweer bekomen is van zijn schrik en gereed om zich in nieuwe waaghalzerijen te storten. « Het zijn reuzen met vier armen! De tovenaar Freston heeft hen in molens veranderd opdat ik hen niet zou kunnen overwinnen. Eénmaal zal ik echter triomferen over al zijn listen! Kom, we rijden verder. Misschien wacht er ons een nieuw en gelukkiger avontuur! » Don Quichotte en Sancho Panza eten haastig een stuk brood en begeven zich terug op weg. Weldra zien ze een rijtuig gevolgd door twee monniken.

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

HET PISTOOLSCHOT VAN LAMBIK ZET HET KAMP IN REP EN ROER EN LOKT DE SOLDATEN WEG.

(Wordt voortgezet.)

Kleine Geschiedenis der muziek

DE GOUDEN EEUW DER POLYPHONIE

II. De tijdgenoten van Palestrina en Lassus.

ORLANDO LASSUS en Palestrina zijn twee muzikale genieën en toch zijn hun namen onbekend bij het grote publiek. Zelfs mensen die veel van Mozart, Beethoven, Wagner en Chopin houden, vergeten dat Palestrina en Lassus in de XVIe eeuw even grote componisten waren als Mozart, Beethoven of Wagner in hun tijd.

Orlando Lassus en Palestrina waren ongetwijfeld de sterren van de gouden eeuw der polyphonie, doch er waren nog andere componisten die het vernoemen waard zijn en daarom gaan we samen een reis door het muzikale Europa van de XVIe eeuw maken.

In Italië werd er een muziekschool opgericht door *Nanina* (1545-1607), een leerling van Palestrina. *G. Allegri* (1582-1652) was een Italiaans componist met naam, evenals *M.A. Ingegneri* wiens « Tegenzang voor de Heilige Week » lang doorging voor een werk Palestrina.

Het zal jullie wellicht interesseren dat het een Vlaming was die de grote Venetiaanse muziekschool stichtte, nl. *Adriaan Willaert* die in 1527 de titel kreeg van kapelmeester van de Sint-Marco te Venetië. Hij stierf in 1562 en zijn leerling *Adrea Gabrieli* (gestorven in 1586) en diens neef *Giovanni Gabrieli* (1557-1612) zetten zijn werk voort.

De Bruggeling *Nikolaas Gombert*, een leerling van Josquin des Prés, werd in 1537 kapelmeester benoemd van Keizer Karel te Madrid. Hij bracht de invloed der Vlaamse componisten in Spanje. Zijn tijdgenoot *Morales* (1500-1535) verbleef tien jaar in Rome en had bij zijn terugkeer sterk de invloed der Italiaanse meesters ondergaan. Hij is de leermeester van de grootste Spaanse componist der XVIe eeuw, nl. *Vittoria* (1540-1611).

Vittoria verblijft eerst een tijdlang te Rome en wordt dan kapelmeester van dona Maria, zuster van Filips II. Vittoria mag met

Palestrina vergeleken worden. Zijn kleurrijke, dramatische en pathetische composities zijn echt Spaans.

De zonen van Orlando Lassus, *Ferdinand*, *Rudolf* en *Ernest* evenals zijn kleinzoon *Ferdinand* waren talentvolle musici en zetten zijn werk in München voort.

In Mechelen werd de componist *Philippus de Monte* geboren in het jaar 1521. Hij reisde heel veel en vestigde zich ten slotte te Wenen, waar hij de functie van keizerlijk hofkapelmeester bekleedde en er stierf in het jaar 1603. Hij componeerde niet minder dan acht en dertig missen en drie honderd achttien motetten en madrigalen die aan Lassus herinneren. De werken van Philippus de Monte worden in de Sint-Rombauts van Mechelen nog dikwijls ten gehore gebracht.

In Duitsland staan we volop in de Hervorming welke door *Lüther* gepredikt wordt. Hij is zelf componist en samen met zijn vriend *Johann Walther* (1496-1570) creëert hij een nieuwe vorm van kerkmuziek die het « lied » als basis heeft. De Protestantse koorzangen munten uit door hun eenvoudigheid. Op te merken valt dat ze niet meer in 't Latijn, doch wel in 't Duits gezongen worden.

In de XVIe eeuw zijn er in Duitsland nog andere grote componisten, ondermeer *Praetorius* (1571-1621), de grote theoreticus, *J. Eccard* (1553-1611), leerling van Orlando Lassus en *Hans Leo Hassler* die te Venetië bij Gabrieli school ging.

We mogen niet denken dat er in de XVIe eeuw alleen kerkmuziek bestond, neen, er waren ook composities van het lichtere genre en vooral het madrigaal was zeer geliefd. Zowel in Frankrijk als in Duitsland en Engeland werden er « liederen » getoonzet. In Italië waren het *Accadelt* (gestorven in 1557) en *Monteverdi* welke hiermee naam verworven. In Engeland *William Byrd*, *Duwland*, *Gibbons*, *Thomas Morley* en in Frankrijk *Guillaume Casteley*, *Claude le Jeune* en vooral *Clément Jannequin*.

RE-MI.

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

WEERWRAAK

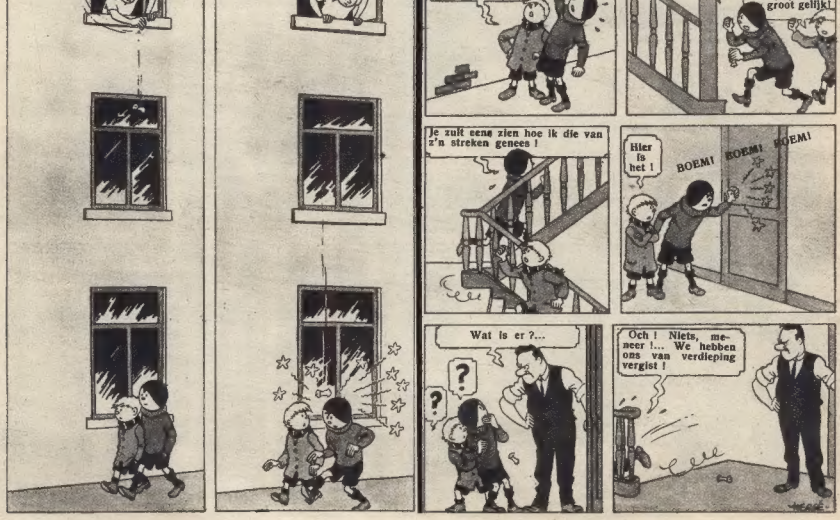

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex werd door Arbaces en zijn handlangers, Marsalla en Brutus, gevangen genomen. Hij zal in 't openbaar terecht gesteld worden. Rufus en Toraya zullen Alex trachten te redden...

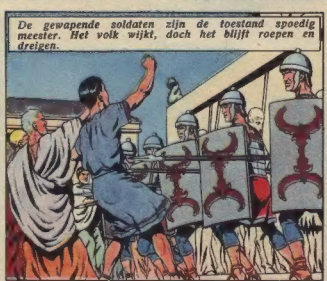

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, te zoeken waarover men sedert vele weken zonder nieuws is. Vol onrust organiseren Pierre de Lursac en pater Ravennes een hulpexpeditie. Weldra bereikt deze het onmetelijk woud...

Zo in gedachten verzonken liep hij achter de karavaan. Pierre, die zijn stilzwijgenheid was beu geworden, had de twee gidsen vooraan vervoegd. De olifanten vorderden nu vlug. Het donkere mos droeg hun zware plompe poten beter. Tegen de middag bereikten zij eindelijk de top, na vier dagen lastig bestijgen van de verschillende verdiepingen van de bergkant

Tot ongeveer op halve hoogte omringde het woud de berg. De top zelf was vrij, en werd als omspoeld door het deinende lover. Pierre slaakte een diepe zucht van verlichting. De grond die hij hier betrad was de hoge Moi-streek; de andere bergwand was het dak van heel Indo-China. Hij vergat alle vermoeinis, alle ontgoochelingen, alle kwellingen. Om hem heen ontplooide zich een land dat nog nooit door iemand werd betreden, een onmetelijk grondgebied tot waar nog nooit een Europeaan was doorgedrongen. Een ogenblik voer door hem de ziel van de grote ontdekkers, hun ziel en hun trots. Naar het Zuiden en het Oosten toe spreidden zich de paarse, blauwe of grijsachtige toppen, bergkammen, als hoge ruggen van reusachtige dieren, die trapsgewijze verminderden en neerdaalden.

Ze vonden een weg tussen het hoge gras...

Toen keek hij in Westelijke richting. De berg op dewelke hij stond, liep uit op een zeer steile helling; onbegrensd en plat strekte de hoogvlakte van de Pou-Kas eindeloos zich ver uit, de hoogvlakte aan wier andere zijde naar het Zuiden gericht zich de tempel van de Rode Goden verhief. En tezelfdertijd verdween ook zijn geestdrift. Het onverwachte relief van het terras vertoonde zich aan zijn ogen. Een soort spleet, twee à drie kilometer breed, doorkruiste haar; een diepe afgrond vertoonde zich daar begrensd door het omliggende woud.

Hij berekende dat hij om de westelijke wand van de hoogvlakte te bereiken, alwaar het heiligdom zich verhief, hij gedurende veertig kilometer de lippen van die kloof zou moeten volgen.

— Nog minstens twee dagen marsj, dacht hij luidop.

Het was de pater die dit beantwoordde. zo dat hij ervan schrok.

— Misschien, zei hij. Maar misschien hebben wij onze bestemming bereikt.

Met een ruk keerde Pierre zich om en zag de priester achter zich staan. Met de armen over de borst gekruist, met onbedekt hoofd, ongevoelig voor de regen die hem in het gelaat zweepte, aanschouwde hij de vreemde vallei.

— Dat snap ik niet, zei Lursac. Wij zullen wel omheen deze kloof moeten komen.

De missionaris scheen hem niet te horen. Hij ging verder.

— Kijk eens goed, zei hij terwijl hij voor zich bleef uitkijken, naar de richting van die kloof. Ze loopt evenwijdig met de boord van de hoogvlakte. Zie nu eens hoe de tweede spleet recht voor ons, dichtbij die boord gelegen is.

— Ja, zei Pierre. Ze schijnt maar op een kilometer ervan af te liggen.

— Goed. En herinner je nu het verhaal van Hmon : « Voor ons daalde een onderaardse gang, dieper en dieper. De druipende wanden werden verlicht op gelijke afstanden. Wij liepen geruime tijd... » Onder alle andere had deze zin mij getroffen; daar net schoten ze mij weer te binnen, terwijl ik die spleet bekeek. Zegt jou dit niets? Roept dat in jouw niets op. Doet dit jou aan niets denken? Net als bij mij?

— Wel, riep Pierre uit, de andere ingang van het heiligdom, die welke niemand kent en nochtans moet bestaan.

De priester knikte met het hoofd.

— Ja, ja, ga voort. Druk jouw gedacht volledig uit; die ingang... ?

— Meent u dat die zich onder in die kloof bevindt ?

— Hoe meer ik erover denk des te waarschijnlijker het mij lijkt. Overigens we kunnen er ons gemakkelijk van vergewissen. Deze avond reeds kunnen we de boord van die gang bereiken. Laten wij daar de nacht doorbrengen, en morgen...

— Morgen, mompelde Pierre, altijd maar morgen.

En hij begon de afdaling van de berghelling. Een kreet van de pater hield hem op halve hoogte staan. Hij keerde zich zo plots om en zo beangstigd dat hij er zich zelf over verbaasde. Tevens schreeuwde hij :

— Ravennes. Ravennes...

Hij herkende zijn eigen stem niet meer. Zo raar had die geklonken. Daaraan wist hij hoe innig hij zijn metgezel verkleefd was.

Op dit ogenblik verscheen de priester lopend.

— Ha, zei Pierre, u hebt me lelijk doen schrikken. Wat gebeurt er ?

De missionaris nam hem bij de arm, trok hem mee naar de vlakte

— Kom, zei hij, kom.

Al lopend verklaarde hij :

— Ik dacht dat ik van ginder boven uit zag... Maar ik moet me vergist hebben. Kijk... daar. Ja, daar, in de hoek van de open plek, links, bijna bij de ingang van de hoogvlakte.

Pierre boog voorover, tuurde de open plek in waardoor een schuine lichtstraal schoot; zij lag daar verlaten, in het midden beheerst door een reusachtige boom.

Ze daalden verder; die top van die reuzeboom diende hier als richtpunt boven de struiken uit.

Eens in de vlakte moesten zij zich daar zelfs niet meer om bekreunen. Doorheen het hoge gras liep een weg. Die volgden zij. Voor hen uit, grote kringen beschrijvend in de lucht, cirkelden drie rosse arenden; zij krijsten metaalachtig boven het dikke lover van de grote boom.

De missionaris zette een snellere pas in, begon bijna te lopen.

(Wordt voortgezet.)

EVEN LACHEN

Tartarin vertelt over één van zijn reizen.

... Onze boot was reeds drie dagen vergaan. We zwalpten rond in een kleine kano op de Stille Oceaan en waren haast dood van honger. Opeens zagen we land. We roeiden er op af en na één uur konden we ons te goed doen aan lekkere broodjes met hesp. We waren op de Sandwich-eilanden aan wal gestapt.

Delikaat geval.

— Heeft de kassier je niet gezegd wat je deze namiddag moet doen ? vraagt de direkteur aan een nieuwe bediende.
— Jawel, meneer de direkteur, dat ik hem moet wakker maken als ik u zie komen.

Een gevaarlijk heerschap.

Commissaris. — We kunnen uw man niet voor moordpoging aanhouden, daar we geen wapen vinden.
De vrouw. — Dat wil ik wel geloven... hij is degenslikker !

Bekiagenswaardig.

— Ik geloof dat die arme Louis niet lang meer zal leven...
— Wat heeft hij dan ?
— Hij wordt door vijf specialisten verzorgd.

Een ontgoocheling.

Tante. — Als ge soms geen geld hebt om naar een café te gaan, dan moogt ge gerust bij mij aankloppen.
Neef. — Mag ik dat werkelijk, tante ?
Tante. — Zeker, jongen. Ik heb ook wel eens graag enige uurtjes gezelschap.

Hoe hij zijn woord hield.

Jansen. — Waarom zuigt ge uw whisky door een rietje ?
Visser. — Omdat ik mijn vrouw plechtig beloofd heb, nooit meer een glas aan de lippen te zetten.

De Geschiedenis der Schoonheid

IN ITALIE IN DE XVII' EEUW DE BAROK

Het historisch milieu.

NA de wereldschokkende gebeurtenissen van het voorgaande tijdperk kwam de Europese maatschappij tot rust en evenwicht. De godsdienstoorlogen waren geluwd en de vorsten traden weer op als beschermers van de kunst en de kunstenaars, omdat zij door pracht en praal een hoge dunk van hun vorstelijke waardigheid wilden geven. Dit althans voor wat de eerste periode van de barok betreft.

De naam **barok** komt van het Portugees « barocco » scheefrond, of van het Spaans « barueco » onregelmatige parel. Deze benaming karakteriseert deze nieuwe kunstvorm echter niet geheel. De onregelmatigheid en de grilligheid zijn uitingen van het sterk gevoel dat deze kunst ten grondslag ligt. De voornaamste kenmerken der barok zijn trouwens : gevoel, zucht naar het beweeglijke, schilderachtige effekten, overwicht, van het dekoratieve, pracht, praal en een zekere plechtigheid.

De bouwkunst.

De barok bouwt ruime, helle kerkgebouwen en paleizen. Voorgevel en interieur worden schitterend versierd en men maakt veel gebruik van kostbare materialen zoals goud en bonte marmers. Er wordt gestreefd naar een vrije, krachtige vormbehandeling los van de tot dusver geldende regels. Het standaard-type van kerkgebouw is zeker de Gesukerk en het Chigipaleis te Rome. De bouwmeester **Lorenzo Bernini** (1556-1629) die het werk aan de St. Pieterskerk voortzette, is de typische vertegenwoordiger van de hoog-barok. De reusachtige kolonnade die met haar machtige vangarmen het St. Pietersplein omvademt, is het werk van Bernini.

Francesco Borromini (1599-1667) is vooral bekend om zijn voorgevels. Hij bouwt ze niet recht, doch laat ze inbuigen en uitpuilen.

Zicht van op de koepel van de St. Pietersbasiliek te Rome. Men bemerkt de majestatische zuilengang van de architekt Lorenzo Bernini.

Naast Rome bezit ook Genua een reeks zware barokpaleizen. In Venetië is de XVII' eeuwse barok schitterend vertegenwoordigd door **Baldassare Langhena.** Hij is de architekt van de grootste achthoekige koepelkerk S. Maria della Saluta.

Een zeer belangrijke rol bij de paleisbouw speelt de tuinarchitektuur, met haar streng geometrisch aangelegde perken en lanen, terrassen, fonteinen, grotten en beeldwerk. Men treft er rond Rome veel aan, o.m. de beroemde Villa Borghese.

KAPITEIN HADDOCK VERTELT

Zeevaartiermen.

HET GEBINTE

VOOR twee jaar ongeveer hebben wij gezien dat een boot bestaat uit een soort houten geraamte, dat nogal veel gelijkt op een vlagerraamte, met de buik naar boven. De ruggegraat is dan de kiel, die naar voor wat klimt om de voorsteven uit te maken, en naar achter voor de achtersteven met het roer. De zijdelingse graten ondersteunen de huid, de bedekking met planken of platen.

Die huidplaten worden onderling verbonden door inhoutjes, dat zijn de tegen het binnenvlak in dwarsrichting lopende latten, dat is dus het gebinte.

De middelmatige of grote boten hebben als inhoutjes een zeker aantal houten stukken, met klinknagels bevestigd : er zijn daarvoor verscheidene methoden waarover ik nu niet ga uitweiden. De modeleerders snijden die inhoutjes meestal uit multiplex (contreplaqué met vijf of meer lagen, 6 à 10 mm. dikte) om zodoende de dikte op de schaal te kunnen verminderen zonder te moeten vrezen voor te grote broosheid. De inhoutjes die zo worden uitgesneden zijn allen uit één stuk, bovenste en onderste dwarsbalk inbegrepen.

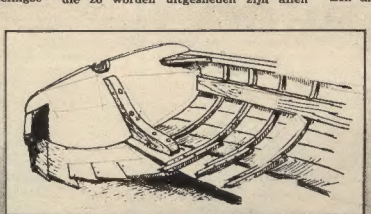

Sommige lichte bootjes, jollen, walvisboten, enz., hebben de huid gebouwd volgens zoomwerk (overnaads) waarbij elke plank met de onderrand over de naaste daaronder heenreikt, dat is een geplooide bekleding. Dat is zeer fraai werk : de grootste moeilijkheid bestaat erin dat de boot moet gebouwd op een volledige vorm, die men er later moet uithalen als de boot gebouwd is. Een andere moeilijkheid is het buigen van het hout zonder het te breken, na het te hebben gestoomd.

In de moderne metalenbouw bestaat het gebinte uit stalen balken, bij middel van hydraulische persen op de fabriek zelf gebogen. Het is zeer interessant om zien. Het geheel wordt dan met bouten gevoegd. In het modeleren heb ik reeds mooie boten gezien, gebouwd met platen (ijzeren of zinken) gesoldeerd op een gebinte uit hetzelfde metaal; maar de metaalbouw hoort eerder bij de industrie en lokt de liefhebbers niet aan.

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE DOOR HERGÉ

Terwijl pater Francœur de Strato tracht te herstellen, wordt ingenieur Legrand opgepikt. Zijn toestel werd gesaboteerd en stortte in zee...

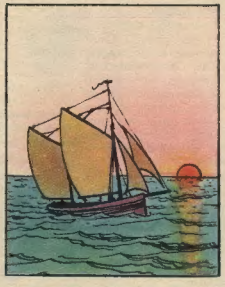

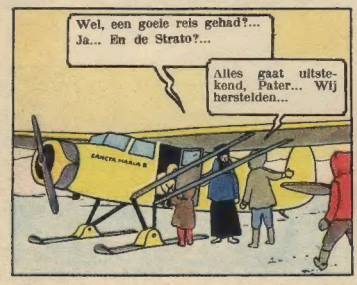

(Wordt vervolgd.)

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

Zwarte Bison en Genoveva doen een verkenningstocht en bereiken het uitgebrande fort van kolonel William. De vriendschap welke Genoveva de Roodhuiden toedraagt verwekt grote opschudding bij de Blanken .

SCENARIO EN TEKENINGEN van Paul CUVELIER

De pionier vertelt zijn makkers wat hij beleefde

.. Ik trachtte weg te komen, terwijl zij het fort bezochten, maar ze hadden me toch ontdekt.

De jonge vrouw kwam op mij toe en stelde me een paar vragen. Ze beweerde de vrouw van kolonel William te zijn en voegde er aan toe dat de Indianen haar vrienden waren.

Wat waren dat voor Indianen ? Apachen ?...

De vrouw vertelde dat het Sioux-Dakota waren.

Die Roodhuiden zijn nog zo dom niet !... Nu willen ze zich ook nog meester maken van de nalatenschap van de weduwe.

Alle mannen, die rond het kampvuur plaatsgenomen hebben, schaterlachen.

Dock één van hen blijft nors. Hij zit in de schaduw.

Iemand ondervraagt hem

Wel, jij was toch ordonnance van de kolonel, Jack ? Je moet dus ongeveer weten hoe groot zijn fortuin was. Heb je geen lust er je meester van te maken ?

Mijn plannen gaan je niet aan en ik geef je de raad op je woorden te letten.

Het zon onnozel zijn aan die domkoppen te vertellen wat ik in 't schild voer. Ik knap dat liever alleen op. Als ik die weduwe kan vatten is mijn fortuin gemaakt.

Zodra de nacht over 't land ligt, zadelt Jack z'n paard en verlaat het kamp der goudzoekers.

Kom, we zullen eerst een klein ritje rond het fort maken.

Alles ligt verlaten...

Ze zijn dus weg !

Op die harde grond is natuurlijk geen enkel spoor te ontdekken...

Dan gaan we maar weer terug.

Kapitein Jack vindt echter geen rust. Hij bestaat nog diezelfde nacht te vertrekken en rust zich uit voor een lange tocht.

Enkele minuten later galoppeert hij naar het Westen..

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE IN SPORTTRUI

COPPI ONTTROONDE BARTALI

ALHOEWEL de « Ronde van Frankrijk » reeds meer dan één maand achter de rug ligt, is het toch niet te laat om samen eens te onderzoeken hoe meester Coppi de eindoverwinning behaalde.

Aan de voet van de Pyreneën dacht men dat de « campionnissimi » Coppi en Bartali geen kans méer hadden om de eerste plaatsen in de wacht te slepen. De kleine Fransman Jacques Marinelli, door zijn ploegmakkers « perruche » geheten, kon de gele trui zes ritten lang behouden en had 29 minuten voorsprong op Bartali en 36 minuten op Coppi. In de Pyreneën zelf waren het Robic en Lazaridès die het hoofdaandeel namen en tussen Luchon en Cannes, 't is te zeggen tussen de Pyreneën en de Alpen volgden de Italianen de ronde zon-

der zich te vermoeien of van zich te doen spreken. Zij volgden kalmpjes en spaarden hun krachten voor de komende zware strijd in de Alpen. Toch stond Bartali te Cannes nog slechts op 12' 34" van de leider Magni, en Coppi had nog 14' 15" achterstand.

Enkele uren later, nl. te Briançon, was heel het klassement volkomen gewijzigd. Bartali kreeg de gele trui en zijn vriend Coppi volgde op 1'22". Eén enkele rit volstond dus om de twee kampioenen op de ereplaatsen te brengen ! De beste Belgische en Franse klimmers waren er niet tegen opgewassen.

De volgende rit Briançon-Aoste was nogmaals voor de Italianen, hier echter dacht Coppi aan zijn persoonlijke kans en won met 6' voorsprong op Bartali.

Toen was de teerling gegooid ! In de rit tegen het uurwerk, van Colmar naar Nancy, was er niemand in staat meester Coppi te volgen, ook Bartali moest achterblijven en de kampioen kwam alleen in Nancy toe.

Coppi heeft hiermee nogmaals bewezen dat hij de veelzijdigste renner ter wereld is, en voorlopig is er geen die zich met hem meten kan.

Hoelang zal campionnissimo Coppi de wielersport blijven beheersen ?

AUTOKRONIEK

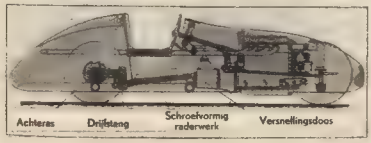

Fig. 1. - Doorsnede van de ALTA (cliché « Science et Vie »)

ALTA « GROTE PRIJS » (Groot-Brittannië)

IN zuivere snelheid heeft Engeland nooit uitgeblonken. In de grote internationale autoprijskampen waren het steeds de Italianen, de Duitsers of de Fransen die de prijzen wegkaapten. Sedert de oorlog schijnt men in Groot-Brittannië echter van gedacht verandert te zijn, daarvan getuigt de nieuwe Alta.

De konstruktie van deze auto heeft heel wat om het lijf gehad. In 1945 was men met châssis en motor klaar, doch onlangs eerst afgewerkt en waardig bevonden om aan een grote wedstrijd deel te nemen. De Alta was te zien op de grote autorennen van Spa-Francorchamps waar ze, bestuurd door Cossley, laatst toekwam. We moeten hierbij echter opmerken dat Cossley nooit in topsnelheid reed, doch de vijf en dertig ronden met een verbazende regelmaat volbracht. Blijkbaar was het er om te doen de nieuwe wagen te testen en uit deze proef de juiste gevolgtrekkingen te halen voor toekomstige autowedstrijden.

De motor van de Alta is gemaakt naar het voorbeeld van de Maserati, met compresseur « Root-special » en is vooraan geplaatst. Zodra de drie duizend toeren per minuut bereikt zijn, druppen vier buisopeningen de olie onmiddellijk op de zuigers. Het raamwerk is samengesteld uit twee gelijklopende en drie dwarsliggende tuben. De vier wielen zijn onafhankelijk en de suspensie uitstekend.

Aan de lijn van het raamwerk werd een bijzondere zorg besteed en de wagen ligt vast op de baan. Zij is sterk naar de grond toe gebogen, dank zij een inclinatie aan de drijfstangen, bij middel van een schroefvormig raderwerk. De verschillende snelheden worden aan het stuur ingeschakeld. Het versnellingsapparaat staat vlak achter de motor. De ontsnappingsbuis is naast de zetel van de bestuurder aangebracht, doch met zeildoek omwonden opdat de chauffeur zich niet zou verbranden.

Hoofdkenmerken :
Aantal cylinders : 4.
Cylinderinhoud :
1.500 cm3 (1 compresseur).
Max. P.K. : 225 P.K.
Max. aantal toeren :
7.000 per minuut.
Max. snelheid : 250 Km. per uur.

ALTA — 1 l. 500

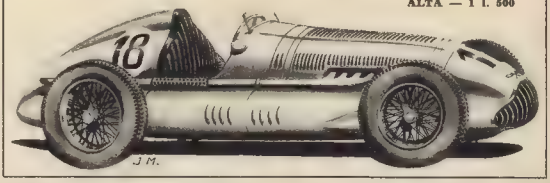

VOOR OF TEGEN EEN DECAPOTABLE ?

(Zie « Kuifje » Nr 27 van 7-7-1949.)

De grote meerderheid van onze lezers heeft een uitgesproken voorkeur voor een decapotable. Enkelen onder hen sommen alle voordelen op van een decapotable, doch verkiezen ten slotte, om praktische redenen, een gesloten auto.

We ontvingen antwoorden die zo humoristisch waren dat we niet kunnen nalaten er hier enkele van te publiceren :

— De bestuurder van een decapotable lacht altijd ! Dat komt omdat de kap van zijn auto neergelaten is en de zon op z'n bol schijnt !

— In een decapotable kan men de wespen niet opsluiten en zelfs wanneer men er met een hele bende in zit bestaat er geen verstikkingsgevaar !

— Ik geloof niet dat mijn vader zich ooit een auto zal aanschaffen; hij heeft te veel schrik zich de nek te breken !

Jacques BURY, Solvaystraat, 12, Sciessin, Luik; Daniel BABON, Romekaai, 81, Luik; Pierre WYNS, Jean Jaurèslaan, 52, Courcelles, ontvangen een Kuifjeswimpel.

August DECHEF van Ter Hulpen, Edward DUCHATEAU van Luik, Jan BLANCKAERT van Antwerpen, Claude ECCERE van Brussel, Paul VARENNES van Knokke-Zoute, Jean-Pierre DEGEYNE van Moeskroen, Michel RATY van Ukkel worden van harte geluk gewenst met hun keurige en welomschreven antwoorden.

Voor de decapotable	**58,92 %**
Voor de gesloten auto's	**41,08 %**

Een oude soldaat ~keert terug~

EEL lang geleden was er eens een soldaat die in vele oorlogen voor zijn land gevochten had en nu, oud als een versleten wapen en krom als de haan van zijn geweer, door z'n kapitein naar zijn geboortedorp teruggezonden werd.

Die soldaat heette Jan en bezat niets op de wereld dan de medailles die hij tijdens zijn dienststijd ontvangen had « voor moed en dapperheid ». Deze droeg hij, samen met de getuigschriften van zijn legeroversten in lovende termen gesteld, in de borstzak van zijn jas die tot op de draad versleten was.

Krom als de haan van zijn geweer trok hij naar zijn dorp..

Het was hard afscheid te moeten nemen van het soldatenleven en van z'n kameraden, maar toch ging hij met blij gemoed de lange weg naar huis op.

Hij ging vele dagen door een land waar 't koren rijp op de akker wiegde en de appels te blozen hingen in de rijke boomgaarden. Dan ging hij vele dagen door een dicht woud waar de bladeren vergeelden en ritselend een na een naar beneden vielen. Als de herfstzon er op scheen, leek het louter goud dat uit de hemel druppte. 's Nachts zag hij de eenden Zuidwaarts trekken en hoorde hij het zwaarmoedig « oehoe » van de uilen. Zo kwam Jan op een avond in z'n geboortedorp aan. De maan stond rond aan de hemel en de honden blaften. Alles was er rustig.

— Neen, dacht Jan, hier is niets veranderd. De huisjes blinken wit en groen achter de hagen en de wegen zijn nog even slecht. Hier hebben kinderen gespeeld, je ziet de sporen van hun repen nog en de putjes die ze maakten voor het knikkerspel...

Er was niemand die hem verwelkomde in het dorp, maar Jan ging met zware, vaste tred en goed geweten naar de grote poort die naar zijn vaders hoeve leidde. Hij klopte en wachtte met bonzend hart op de schreden die zouden hoorbaar worden, keek verlangend naar het licht dat in de keuken zou gemaakt worden... Maar er kwam niemand ! Jan klopte nogmaals en nogmaals en teikens harder en langer; er moest toch iemand voor hem open doen... Iemand moest hem toch een warme plaats aan de haard wijzen en welkom heten...

Eindelijk werd de grendel weggeschoven en vroeg er een boze mannenstem :

— Wat kom je hier doen ? Wat wil je ?

De oude soldaat noemde vol vreugde z'n naam en stapte over de drempel, doch de boer deed hem teruggaan, want hij kende Jan niet...

— Jij hebt je leven in de vreemde vergooid en je vaderhuis verspeeld. Geen steen van dit dorp hoort je toe.

Zoveel had de oude soldaat daarop kunnen antwoorden, doch die barse woorden waren te diep gegaan en hij vond geen wederwoord. Was dan heel het dorp niet van hem met de bergen er rond en het groene dal langsheen de kronkelende rivier ? Had hij dit alles niet met zijn leven verdedigd in menig hard gevecht ? De medailles in zijn borstzak rinkelden en de perkamenten getuigschriften ritselden als wilden ze Jan helpen. Doch de oude soldaat had beiden zo moeizaam verworven en ze waren hem zo heilig geworden dat hij ze niet toonde en het ook nooit zou doen... De deur was bijna terug dicht als Jan de spraak weergevonden had.

— Waar is m'n moeder ?

— Die is lang dood ! klonk het terug.

De grendel kriepte, 't licht doofde uit en opeens werd het heel stil...

Langzaam, heel langzaam liep de soldaat het erf af, terug naar de weg die naar de dorpsplaats leidde.

Op de groen bemoste bank onder de oude linde zette hij zich neer. De bron klaterde zacht, de wind zong door de takken en de sterren die boven zijn hoofd schitterden waren hem innerlijk veel dichter dan al de mensen.

— Hier is het nochtans dat ik geboren werd en dat ik geleefd heb, mijmerde de soldaat. Dat meisje had grote donkere ogen en het is hier dat ze begraven ligt. Voor de mensen van dit dorp is het dat ik jaren lang vocht en honger en dorst en koude leed. Ik heb van het leven en van dit land zoveel gehouden !

Langs het dennenwoud liep een meisje met bloemen in haar hand

Jan vouwde z'n oude, schone soldatenhanden en neuriede een lied waarvan hij nog slechts de eerste regels kende :

O Heer God, O Vaderland,
Ik ben uw trouwe knecht
en houd uw aarde in mijn hand
Mijn heimat is mijn recht

't Was middernacht geworden en niemand hoorde dit gebed, doch er rees een ster van de hemel; ze beschreef een grote lichtende boog en doofde dan.

— 'k Ben moe en ik wou dat ik kon slapen, wenste Jan.

Die wens was nauwelijks geuit of hij zag een lichtschijn en hoorde hoefgetrappel. Een grote schimmel met blanke riemen en glanzend zadel kwam nader. Voor hij het wist werd hij in het zadel getild en voort ging het ! 't Leek wel of die schimmel vleugels had, want velden, bomen, heiden, torens gleden voorbij. Opeens ging het recht naar boven, hoog boven alle wolken. Eindelijk stond de schimmel stil. Jan raakte slechts moeizaam uit het zadel en zag vóór zich een hoge ingangspoort die wagewijd openstond.. Boven de poort stond er in gulden letters : « Welkom aan allen » geschreven. De ruimte achter de poort leek wel eindeloos en 't was hier zeker feestdag, want alles schitterde van 't licht en overal stonden de bomen in hun heerlijkste lentetooi. Hij trapte op rozen, appelbloesem, duizendschoon en vergeet me niet. Zilveren trommels roffelden en het gerucht van zijden vaandels die door de lucht heen en weer gewiegd werden was hoorbaar... Daar zaten ze allemaal ! De jonge, blonde Vlaamse landsknecht, de ridder met fluwelen mantel, de trommeljongens. En die groep was zeker recht van 't Groenigbeveld gekomen... Altijd kwamen er meer en meer, zeker waren hier de jagers, het voetvolk, de kanonniers en de cavalerie van alle landen en alle legers verenigd !

— Wie kwam daar regelrecht op hem toegestapt ? Zijn jonge luitenant. De eerste van zijn lange, lange soldatentijd. Hij droeg de viooltjes nog op z'n jas die een meisje hem bij 't afscheid over de hag aangereikt had. « Welkom Jan ! Hier, drink ! » De oude soldaat vatte de kristallen beker en dronk de rode wijn die warm was en heerlijk. Hij groette en lachte nu naar alle kanten, want in ieder soldaat zag hij een broeder...

Bij een klaterende bron tussen hoge dennenbomen zette hij zich neer om al die schoonheid en die grote, diepe vrede in zich op te nemen, doch zijn hart was nog niet rustig. Zoekend keek hij rond...

Langs de rand van het dennenwoud liep een meisje. Ze had bloemen in de hand en de wind verwarde haar lange haren. Zou ze naar hier komen ? vroeg Jan zich af. En ja, ze kwam nader en zag de soldaat zitten. Nu liep ze naar hem toe en de soldaat zag in twee grote donkere ogen : Zij was het ! Het kon niemand anders zijn ! De bloemen vielen haar uit de handen en ze kuste de oude soldaat op zijn mond en op zijn ogen. Dan trok haar naast zich op de steen bij de bron en hij dronk het klare water uit haar handen, want hij had zo'n dorst van de lange reis en van de wijn... Dan lei hij z'n moede hoofd in haar schoot en sliep...

's Morgens vonden de dorpelingen de oude, grijze soldaat op de dorpsplaats onder de linde bij de bron waar de paarden en de kinderen hun dorst lesten. Hij was van de bank gegleden en er speelde een gelukkige glimlach om zijn mond.

HILDE.

's Morgens vonden de dorpelingen de grijze soldaat onder de linde

De trekvogels

IEDER jaar op hetzelfde tijdstip komen er duizende en nog duizende trekvogels van het Zuiden en kondigen ons de Lente aan. Iedere Herfst verlaten ze ons en trekken terug naar zonniger oorden. Dit verschijnsel doet zich reeds sedert eeuwen voor en waarschijnlijk zal men het tot aan het einde van de wereld kunnen opmerken.

WELKE ZIJN DE OORZAKEN VAN DEZE VOGEL-TREK ?

De vogels verlaten het Noorden, waar ze de Lente en de Zomer doorbrachten, uit vrees er niet genoeg voedsel aan te treffen tijdens de Wintermaanden en omdat het er te koud is. Zodra de temperatuur gaat dalen, wordt er alarm geblazen en gehoorzamen de trekvogels aan hun instinkt dat zegt : « Vertrek, vertrek naar 't Zuiden ! » Om terug te keren naar 't Noorden is het weer hun instinkt dat hen op tijd verwittigt. Weten de vogels dan altijd juist wanneer het hier Lente geworden is ? Ja, gewoonlijk wel, maar het kan ook tegenvallen. Zo is het bekend, dat er in het jaar 1855, honderden zwaluwen stierven van honger en koude, omdat ze te vroeg waren teruggekeerd. Ze kwamen in de eerste dagen van Mei in onze streken toe, doch op 't einde van diezelfde maand kwam er een vreselijke koudegolf die alle insekten en larven doodde, zodat de zwaluwen geen eten meer vonden. Vele zaten bij honderden ineengedoken van koude en honger op de grond, konden maar niet begrijpen wat er hen overkwam, en stierven.

●

DE DUIVEN

Van alle trekvogels is de duif heel zeker de meest typische. Jullie hebben het zeker al beet dat het hier niet gaat om duiven door duivenmelkers gekweekt, of om witte torteltuiven die op kaasehof trippelen, maar wel om wilde duiven. Amerika bezit de kampioen der trekduiven. De beschrijvingen welke over deze duif gegeven worden, lijken tot het rijk der fabels te behoren en nochtans is het de zuivere waarheid. Deze trekduiven zijn zo talrijk dat hun vluchten de zon verduisteren. Grote bossen worden door hun afval vermeld en sterke takken breken onder hun gewicht. Aan de Ohio heeft men eens een zwerm opgemerkt die drie dagen lang duurde. Hun uitwerpselen vielen als sneeuwvlokken naar beneden. Men schat dat een zwerm, die gewoonlijk een mijl breed is, uit 1.115.136.000 duiven bestaat. Men heeft ook uitgerekend dat er voor een zwerm van twee honderd duizend duiven dagelijks 17.424.000 bushels (Engelse korenmaat) graan nodig zijn. De Amerikaanse trekduif vliegt tegen een snelheid van één minuut per mijl (1 609 km.) met andere woorden : Ze kan op drie dagen van Amerika naar Europa vliegen ! Is dat niet buitengewoon ?

●

DE EUROPESE LANDVERHUIZERS

We hoeven echter niet naar Amerika te gaan om merkwaardige trekvogels te zien; ook hier onder vasteland bezit er vele. In Augustus verdwijnt de koekoek, de kwartel en de wielewaal naar Zuid-Frankrijk of Noord-Afrika. In September is het de beurt aan de zwaluw die tot de Kaap de Goede Hoop vliegt, de nachtegaal bouwt zijn nestje in de eeuwenoude pyramiden van Egypte en in Oktober zeggen de leeuwerikken, kwikstaarten, spreeuwen, lijsters en snippen ons vaarwel. Dat is ook de tijd dat we de wilde ganzen met zware vleugelslag zien van 't Noorden komen, evenals de duiven. Zij volgen de wilde valken zo trouw en onverpoosd als hadden het schip

●

DE VREEMDE DOENING DER ZWALUWEN

De zwaluwen vertrekken als de insekten schaars beginnen te worden. Doch wat al voorbereidselen voor het zo ver is ! De jongen worden dagen lang gedreven en voorbereid op de toekomstige lange vlucht en overal ziet men zwaluwenpaartjes en groepjes drukke besprekingen houden.

Op een nacht dan worden alle zwaluwen van het omliggende gewekt door het geroep van de oude mannetjes die vinden dat de tijd gekomen is om te vertrekken. Men ziet ze dan in lange rijen op de telefoondraden zitten. Op ieder ogenblik worden er estafetten uitgezonden om de achterblijvers te wekken en mee te brengen. Dat duurt zo een hele nacht. Bij 't eerste morgenkrieken komt er stilte in de gelederen : iedereen is ter plaatse en akkoord om de grote trek te beginnen. De oude mannetjes uiten een luide kreet en stijgen de lucht gevolgd door heel het leger zwaluwen dat sierlijk en schoon langs de grauwe hemel glijdt, de zon tegemoet !

●

DE OOIEVAARS

Sedert onheugelijke tijden hebben de ooievaars het oude Straatsburg tot vaste verblijfplaats uitgekozen. Deze sympathieke vogel vertrekt niet op een bepaald tijdstip, doch slechts dan wanneer het weder werkelijk te slecht wordt en dat kan van jaar tot jaar verschillen. Ze zetten zich, voor de tijd dat het hier wintert, in Afrika neer.

Wanneer de ooievaars vinden dat de tijd aangebroken is om Straatsburg te verlaten, komen ze samen in een groot veld nabij de stad gelegen. Zonderling is het dat ze ieder jaar telkens hetzelfde veld uitkiezen. Daar vergaderen en beraadslagen ze met veel lawaai gedurende twee of drie uur. Enkele ooievaars worden er op uitgezonden de achterblijvers te halen en ook de tamme ooievaars aan te zetten mee te vertrekken. De inwoners van Straatsburg, die tamme ooievaars houden, moeten hun dieren gedurende die tijd opsluiten, want meer dan eens is het gebeurd dat ze geboor gaven aan de lokstem der wilde broeders en zusters en er vandoor gingen. Dan heeft er op het veld een laatste en grote conferentie plaats om de leiders aan te duiden. Vooraleer men tot een akkoord geraakt, wordt er heftig over en weer gepraat en zo'n palaber kan uren aanslepen !

Als de leiders gekozen zijn, schreeuwen allen hun vreugde uit en daar zweven ze met een luid vleugelgeruis de lucht in.

De ooievaars vliegen in de vorm van een Driehoek, de punt naar 't Zuiden gericht. De kop vliegt het oudste mannetje, dat zich verschillende keren gedurende de reis en vlak achter hem de andere mannetjes die evenzeer als leider aangeduid worden. Wanneer een eerste vermoe is, wordt hij afgelost door een andere en kan hij zich in de rij zetten om uit te rusten. Jullie weten wel dat de renners, wanneer ze in waaiervorm rijden, dezelfde taktiek toepassen.

* * *

Het wordt ons altijd een beetje weemoedig om 't hart, wanneer we de zwaluwen zien vertrekken en de wilde eenden rustig hoog boven ons van 't Noorden naar 't Zuiden zien wieken... Dan komt de Winter in de Lage Landen en alhoewel die ook veel schoons biedt, toch zouden velen van ons mee willen gaan met de trekvogels

Jack, Ralph en Peter werden door een storm op een onbekend eiland geworpen dat onbewoond is. Enkele tijd later landen er piraten op het strand en de drie jongens verstoppen zich in een grot. Ralph is echter onvoorzichtig en wordt gevangen genomen door de kapers...

Het KORAALEILAND

door R.M. Ballantyne

1. — Dit onverwachte antwoord wekt grote verbazing. De kapitein is woedend over het verlies van dit kostelijk vaatje. Hij grijpt Ralph bij de schouder en dwingt hem te antwoorden onder bedreiging van zijn pistool.

2. — De kapitein bewondert de houding van Ralph en steekt z'n pistool weer in z'n riem.

3. — Ralph gehoorzaamt onmiddellijk en de piraten zijn opeens veel vriendelijker geworden.

4. — Plots stapt er een man op de groep toe en beveelt onze vriend onmiddellijk naar de kapitein te komen. Ralph gaat met kloppend hart maar toch rechtop en met moedige matrozenpas naar de hoofdman.

5. — Ralph verhaalt heel zijn avontuur zonder iets te verzwijgen. Dan stelt de kapitein hem een vraag waarop hij dadelijk zonder aarzelen antwoordt.

6. — Dit openhartige antwoord doet de kapitein glimlachen. De man ziet er nog zo wreed niet uit.

(Wordt voortgezet.)

JAN BART

De held van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

STUURMAN, zet zeil bij
— Zeil bijzetten, kapitein? Nachtelijke onzekerheid
— Zeil bijzetten, zeg ik!

Vlakken donkerbruine doeken zwellen open tussen de raas. Het fregat danst op en over de barenvlakte. Grepen wind, die anders in de ruimte nodeloos uiteenvendelden, brommen en bruisen in 't zeilenstel. Jan dwingt de wind naar zijn wil en begeerte. Hij luistert naar de stem van de wind. Ze komt van God weet waar, maar ze is de ziel van deze wereld. En deze ziel zingt over zijn schip, zingt in zijn hart. Niet versagen, Nicole! Uw man is meester, Nicole. Meester op zee, na God. En de meester wil daarbij nog iemand worden! Ziet hij daar waarachtig de admiraalsvlag van De Ruyter niet blinken in 't zonnelicht van de Theems?

Het fregat danst voort door de nacht

Een wijle sluit Jan de ogen, dooft in zijn hoofd de geluiden die erin leven. Zijn ziel bloeit open. Hij denkt aan Nicole. Hij ziet ze liggen, in haar bed, schoon slapend, rustig, maar met een weemoedige trek om de mond. Ze draagt een boorlingske in de armen. Liefde en trots. Hoelang danst hij aldus, met het vooruitspringende schip op de baren?

— Kapitein, we zeilen naar Vlissingen. De schone verbeelding is stuk geslagen. De werkelijkheid is wat anders, niet dromen op zee, maar 't brood verdienen.

— Zwenken, stuurman. Zoals bevolen: met de morgen vóór Oostende kruisen. Daar zal iets te snappen vallen. Goeie nacht 'n Paar uren rusten.

Jan kruipt gekleed in zijn kooi. Een tijdeke hoort hij nog de regelmatige zware ademhaling van zijn broeder Jaak, die als ondermeester werd aangemonsterd, en in de kooi aan stuurboord slaapt als een steen. Een late zang van de wind, buiten in het want. Zang die zachtjes wegmummelt. Dan niets meer

Jan Bart kreeg het kommando van een kleine kapersvloot door de Duinkerkse reders uitgerust...

Een kanonschot rolt als een donderslag door de ruimte, doet Jan in zijn kooi opspringen. Op dek klinken stappen, weergalmen bevelen. Wat is er aan de hand? Hij moet het niet vragen. In de bleke morgen, recht aan bakboordzijde, wiegt een oorlogsschip, alle zeilen uit en koerst op « De Palm » in.

In een oogwenk heeft Jan gezien dat hij de tegenstrever met 't geschut niet klein krijgen zal. Intégendeel! Hij zelf zal alle middelen moeten inspannen om de vlaag te ontkomen. 't Geschut van het vijandelijk fregat moet nog eens zo ver dragen als 't zijne. Zijn handigheid in 't zeilen zal deze minderwaardigheid moeten goed maken. 't Ware geen oneer 't gevecht te ontwijken, maar Jan is er de man niet naar. Dat heeft hij in 't verleden meermaals bewezen.

De beide schepen lopen, naar gissing, eenzelfde snelheid, 't Dunkt Jan dat « De Palm » een ietsje sneller is. Hij stuurt zijn vaartuig recht vooruit. Dan wordt de andere verplicht schuins te zwenken om zijn geschut aan stuurboord te laten losbranden

Binnen een tiental minuten mogen we 't verwachten, rekent Jan.

Met een ruk doet hij naar stuurboord uitzwaaien, loopt in een halve cirkel rond.

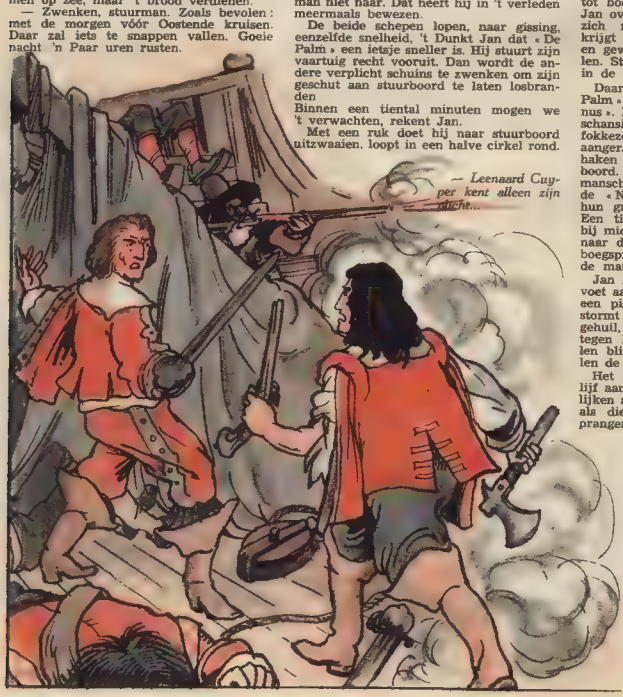

— Leenaard Cuyper kent alleen zijn plicht...

Een krachtige windgreep jaagt de boot als een schuit vooruit. Een volle salvo dondert los. Aas voor de vissen, lacht Jan 't Water spuit fonteinen in de ruimte, drie honderd meter van zijn achtersteven af « De Palm » heeft, een stonde, het hoge achterkasteel van het oorlogsfregat in 't zicht. Allemachtig. Dat is de « Neptunus » Jan ontcijfert de letters door zijn verrekijker. Daar heeft hij hem nu. 't Zal stormen op zijn dek. Naar de haaien, moet hij Beslist! Naar de haaien, de loebas

— Bakboord, schieten

Acht bronzen muilen blaffen dat het schip davert. Niets gewonnen echter. De « Neptunus » is ook al omgezwenkt en loet een tweede slavo. Nipt gemeten Haast tegen de boeg. « De Palm » zal moeilijk uit het schietveld geraken.

— Alle hens aan dek, tiert Jan. Zeilen om te enteren

Nu vliegt « De Palm », in rechte lijn tegen de « Neptunus » in. De schietbussen donderen hun lading los. Een stuk van de fokkemast ploft, in een werreling van masten en zeilen, op 't dek van de « Palm ». Maar de mannen kennen hun ambacht. Bijlen kappen want- en takelwerk stuk. Gezwind, wordt het weggeschoten stuk mast over boord gegooid. De beide schepen zijn elkander op een schotafstand nader gezeild. De roeren klakken van boord tot boord. Een paar kanonkogels huilen Jan over 't hoofd. Maar « De Palm » laat zich niet onbetuigd. De « Neptunus » krijgt de laatste volle lading die doden en gewonden, over zijn dek, doet tuimelen. Stuk geschoten zeilen fladderen weg in de ruimte.

Daar beukt de voorsteven van « De Palm » in de voorwand van de « Neptunus ». De boegspriet steekt boven de verschansing op de voorplecht. De ra van het fokkezeil zit verward in 't want. Goed aangeramd. De grijpladders en de enterhaken zitten vast in de verschansingsboord. Langs boegspriet en fokkera zijn manschappen boven de voorplecht van de « Neptunus » geklommen. Ze gooien hun granaten over 't dek van 't schip. Een tiental andere matrozen klauteren, bij middel van touwen of kleine ladders, naar de kajuit, op 't achterdek. Uit het boegsprietwant en van de fokkera laten de mannen zich op 't dek slingeren.

Jan is een van de eersten geweest om voet aan boord te vatten. In de ene hand een pistool, in de andere een bijl. Hij stormt vooruit naar 't middendek. Er is gehuil, gekerm, gevloek. Lijven botsen tegen lijven. Pistoolschoten kraken, bijlen blikseme. Tegeneen geramd, wiegelen de schepen, zij aan zij.

Het gevecht ontaardt in een bloedig lijf aan lijf. 't Is tieren, huilen, slaan. Ze lijken allen waanzinnige wildemannen die, als dieren, mekaar bespringen en met prangende grepen mekaar omknellen.

Voorplecht en middendek zijn vrij gekomen, van vijanden gezuiverd. Nu golft de wilde vloed naar 't achterdek. Rond de kapitein geschaard, wachten de gehavende mannen de aanval af. Jan stormt in de voorste rij op de kapitein van de « Neptunus » aan. Voet voor voet, gaat het voorwaarts

— Mannen, niet begeven! tiert Jan. We wreken Willem Dorne.

Ha! Daar heeft hij de kapitein te pakken gekregen.

— Overgeven! Hier, Jan Bart!

— Nooit! Kapitein Leenaard Cuyper kent alleen zijn plicht!

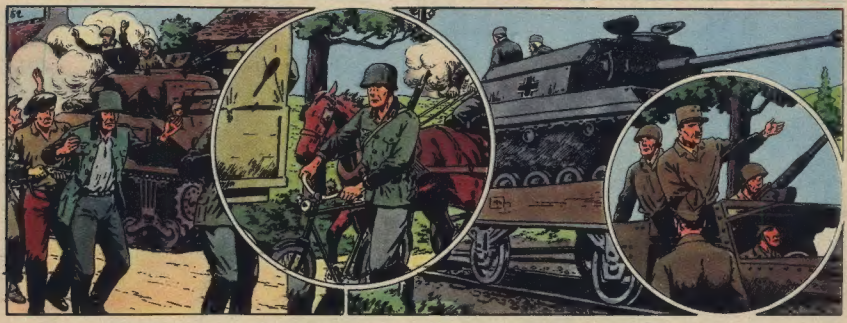

Parijs is bevrijd, doch de oorlog gaat verder en de « division » is vast besloten tot het uiterste te gaan. De eerste dagen van September wordt er naar het Oosten opgerukt. Vele Fransen, die hun vaderland willen bevrijden, worden ingelijfd. De Duitsers wijken steeds en het ontschepen van het 1e Franse leger in het Zuiden doet de terugtocht nog sneller gaan. Ze ontruimen de Maasboorden, doch houden halt aan de oevers van de Moezel. Over alle nog bruikbare spoorbanen worden nieuwe pantserwagens aangevoerd. Leclerc rukt nog steeds vooruit en hij vraagt Langlade in de weerstandsnesten van de vijand binnen te dringen.

Massu ontzet Contrexeville en daarna Vittel. De generaal volgt hem op de hielen. Hij schenkt drie duizend Angel-Saksers, die sedert het begin van de oorlog opgesloten waren, de vrijheid terug. « Ik ben gelukkig, zegt hij, dat het een Franse generaal is die julle kan bevrijden ! » De pantserwagens van Massu en Langlade gaan nog altijd vooruit. « Voorzichtig, jongens », manen de weerstanders. Maar waarom ? In het plaatsje Damas wordt de nacht doorgebracht. Doch luitenant Allongue kan de slaap niet vatten. Heel de nacht hoort men het gerucht van de pantserwagens in het dal.

Een zeeman laat zich nooit verrassen en het is nog nacht wanneer Allongue besluit het kamp te wekken. Achter zijn jeep volgen de vier T.D.: « Bourrasque », « Ouragan », « Orage » en « Tempête ». In rij brengt hij ze tot op de laatste heuveltop. Het dal ligt nog in de nevel en het gelui van klokken mengt zich met het gebrom der motoren. Opeens wijst de kwartiermeester een punt aan in de verte. « Een « panter », zegt hij. Komt recht naar hier ! » Na enkele minuten staat de Duitse pantserwagen in vlammen.

(Wordt voortgezet.)

DE RIDDER MET DE DOEDELZAK

MEN had me gezegd : « Pas op, die Jacques Laudy is een rare gast! » En inderdaad, dat heb ik aan de lijve ondervonden.

Ik schelde, bescheiden als altijd, aan zijn huisdeur. Ik hoorde de bel zacht rinkelen en een ogenblik later werd de zware eikenhouten deur geopend met een licht gekraak. Dat scheen me reeds geheimzinnig... Ik trad binnen en keek verbaasd rond. Niemand! Er was niemand in de gang! Maar een diepe stem, die als vanuit de grond scheen te komen, riep :

— Langs hier! Kom maar binnen, beste vriend!

Ik stapte in de richting van de stem en kwam in een grote, schone plaats vol boeken, alle mogelijke wapens, zelfs de meest vreemde en de meest zeldzame, en volledige wapenrustingen. Ik kon m'n ogen haast niet geloven en ik dacht dat ik terecht gekomen was in het dromenrijk van Don Quichotte. Doch waar ik ook keek en zocht, m'n gastheer was niet bespreuren! Opeens deed diezelfde zware, diepe stem me weer opschrikken :

— Wat hoor maak je het?

Ik draaide me om en zag één van de ijzeren ridderharnassen bewegen... Ja, het gevaarte kwam met een gekraak en geknars van ijzer op staal naar mij toe. Ik deed onwillekeurig een stap achteruit en toen kreeg Jacques Laudy toch medelijden. Hij schoof het vizier van zijn helm omhoog en reikte me met een zwierig aristocratisch gebaar de ijzeren handschoen.

DE HUMORIST

De vader van Hassan et Kaddoer is een lijvige, slanke gestalte van één meter tachtig. Hij heeft een melancholieke Vikingkop, blond haar, blauwe ogen en een borstelige snor.

Hij lacht eigenlijk nooit en als hij het doet, dan is het slechts glimlachen, en toch ken ik geen groter humorist. Aan zijn geestigheden, woordspelingen en snedige vertelkunst kan niemand weerstaan. En als zijn toehoorders dan schudden van 't lachen en « genade » vragen, bekijkt hij hen met zijn kalme, rustige blik waarin verbazing en tevens een tikje heimelijke pret te lezen staat als wou hij vragen : « Waarom lachen jullie nu toch zo? »

DE VERZAMELAAR

Wanneer Jacques Laudy niet aan zijn werktafel zit, waar hij Hassan en Kaddoer ontwierp, « De Dief van Bagdad » tekende en waar hij thans werkt om ons iedere week een stuk van « De Toverspiegel » te brengen, om van de mooie illustraties voor « Jan Bart » en de grappige « Mijnheer Cotdor » niet te spreken, trekt hij op zoek naar stukken om zijn rijke verzameling te vervolledigen.

Wie 's morgens, voor dag en dauw uit de veren is, kan hem met lange passen, het haar in de wind en z'n snor op « stormgevaar », gekleed met een grauwe loden, door de verlaten straten van de hoofdstad zien stappen. Waarheen zo vroeg? En waarom? Ja, waarheen anders kan een verwoed verzamelaar van Brussel 's morgens zo vroeg gaan, dan naar de Oude Markt! Daar vindt deze kenner van wapens, wapenrustingen en andere kunststukken altijds weer iets naar zijn gading. Ik kan jullie verzekeren dat het een plezier is Jacques Laudy in zijn element te zien, te zien hoe kritisch en lang hij ieder stuk bekijkt en betast en met kennersblik van onder tot boven keurt.

DE SCHOT

Van het schilderachtige Schotland, waar onze tekenaar ieder jaar zijn verlof doorbrengt, bracht hij op zekere keer een echte, oude doedelzak mee en een prachtig Highlander-kostuum, bezet met goud en stenen. Dat kostuum past uitstekend bij zijn gestalte en Vikingerkop en zij die Jacques Laudy ooit zagen als Highlander, gewapend met een doedelzak, vergeten het nooit weer! Ja, hij bespeelt die doedelzak ook en naar 't schijnt heel goed, doch het is slechts aan bevoorrechte enkelingen vergund zijn reeltals te beluisteren.

Ter gelegenheid van de tweede verjaardag van de stichting van ons blad, had onze tekenaar zich in vol ornaat gezet. Als hij in de stad uit de auto stapte, was hij in een ommezien door een hele groep mensen omringd die hem van kop tot teen bekeken en hun eerlijke bewondering niet onder stoelen of banken staken. Er was een omstaander die zich niet kon weerhouden te roepen : « Nooit in m'n leven zag ik zulk 'n mooie Schot! » « Wat jammer, zei een ander, dat ik zo bar slecht Engels spreek, anders zou ik hem vragen wie hij is, en hoe hij aan dit prachtige kostuum gekomen is. »

Rustig als altijd, de doedelzak stijf onder de arm geklemd, wachtte onze vriend geduldig tot een politieagent een doortocht baande en hij zich naar het restaurant kon begeven waar de vrienden hem opwachtten.

DE KUNSTENAAR HEEFT DE STRIJD AANGEBONDEN

Geen mens ter wereld is vriendelijker dan de vader van Hassan en Kaddoer en iedereen is geneigd te geloven, dat er in deze beminnelijke man geen haatgevoel kan schuilen. Niets is minder waar! Om geheimzinnige redenen, — er is nog niemand in geslaagd het fijne er van te achterhalen, — koestert Jacques Laudy een hartsgrondige afkeer voor... « dassen ». Hij kan ze niet zien, draagt er nooit één en men moet geen tovenaar zijn om te zien dat hij de heren, die zo'n ding om de hals dragen, misprijzend bekijkt.

Op zekere dag was onze kunstenaar uitgenodigd om ten huize van een nobele Zuid-Amerikaanse dame, die nog maar pas in Europa aangekomen was, een voordracht te geven voor een zeer achtbare en hooggeleerde vergadering. Het onderwerp luidde : *Boden de helmen en andere hoofddeksels, ten tijde van Karel de Grote, bescherming tegen de katapulten?*

Stipt op het aangekondigde uur verscheen Jacques Laudy in zwarte rok, van perfekte snit, alles tip top in orde, maar... de das ontbrak!

De gasten bekeken hem kritisch en de Zuid-Amerikaanse dame verborg haar ontevredenheid niet. Jacques Laudy zag het veel, doch bewaarde zijn koelbloedigheid. In een brilliante, geïmproviseerde speech, vol geestigheden en onverwachte wendingen, onderbleid Jacques Laudy gedurende één uur lang zijn toehoorders over *De Das door de eeuwen heen!* Hij toonde de overbodigheid, de lelijkheid, en het onpraktische van dit kledingsstuk zo verbluffend en overtuigend aan, dat al de heren van het gezelschap één na één hun das losknoopten en hem stilletjes, als beschaamd, in hun zak lieten glijden...

* * *

De strijd, die onze kunstenaar tegen de das aangebonden heeft, is bovenmenselijk en hij geeft er zich rekenschap van dat zijn anti-dasoffensief nooit het gewenste resultaat zal bereiken. Maar het tekenen vergoed alles en met liefde en toewijding tekent en schildert hij de figuren die wij zo goed kennen en waarvan wij allemaal veel houden.

Nu jullie de vader van Hassan en Kaddoer beter kennen, zullen jullie nog met veel meer plezier en spanning het verhaal volgen van « De Toverspiegel » dat volgende week in « Ruiltje » zal verschijnen.

1 LOKEREN HEEFT EEN DIERENTUIN

● Drie kilometer buiten Lokeren, op de grote baan naar Gent, ligt een herberg die er van buiten doodgewoon uitziet, maar zo alledaags is ze toch niet, want in de tuin van deze herberg leven wilde dieren !

KRUISWOORDRAADSEL

Horiz. : 1. Lengtemaat. - 2. Been uit de borstkas. - 3. Ouderloos kind - Afk. van : van boven. - 4. Tropische vlieg welke de slaapziekte veroorzaakt. - 5. Inwoner uit Samaria. - 6. Driehoekig. - 7. Haveloze, slordige vrouw - Geluid van de ezel. - 8. Landbouwwerktuig - Voegwoord. - 9. Afk. van Nieuw Testament.

Vertik. : 1. Peulvrucht. - 2. Onderste deel van de buik - Fraai vlotgras - Varkensvet. - 3. Redeloos dier. - 4. Ster (dichterlijk). hemellichaam - Stijf, strak. - 5. Smederij, werkplaats van de smid. - 6. Tiendollarstuk in Amerika. - 7. Niet laat. - 8. Geweven band van zijde. - 9. Leven (Latijn). - 10. Op alle wijzen vieren, veel vieren. - 11. Hoffelijk, wellevend, voorkomend.

OPLOSSING Nr 35

Horiz.: 1. Ka. - 2. Kar. - 3. N. - 4. Ba - Man. - 5. Eed - Arak. - 6. Brillantine. - 7. Breien - Reder. - 8. Lei- Fi - Pa - Op. - 9. Eetstokje.

Vertik. : 1. Ebbe. - 2. Berrie. - 3. Adie - E. - 4. Lift. - 5. Leis. - 6. An. - T. - 7. N - Po. - 8. K - Matrak. - 9. Kanarie - J. - 10. Ar - Nandoe. - 11. Keep. - 12. R.

Dhr Staelens, die tijdens de oorlog have en goed verloor, vatte het idee op een dierentuin aan te leggen; de éérste private zoo van ons land. Men kan thans in zijn tuin apen en beren bewonderen, waaronder een ijsbeer van 220 kgr., twee jakhalzen, een leeuw, paradijsvogels, een witkopgier, parkieten, parelhoenders, uilen en ook een mooi damhert, dat « Bambi » heet. De eigenaar van deze private dierentuin heeft alle hokken en kooien zelf gemaakt, zorgt zelf voor het onderhoud van de dieren en waakt tevens ook over hun gezondheid.

2 EEN NIEUW BLUSMIDDEL

● *De luchtvaartbeschermingsdienst heeft onlangs op het vliegveld van Le Bourget bij Parijs, een nieuw model blusapparaat gedemonstreerd, dat een belangrijke vooruitgang betekent in de strijd tegen het in brandvliegen van vloeibare brandstoffen. Het toestel is zeer licht en neemt weinig plaats in. Het stort onder druk een blussend damp uit, die in grote wolken de ramp omhuilt en de brand onmiddellijk tot staan brengt. De uitvinder van dit procédé, de heer Bernard Lataste, heeft in bijzijn van het technisch personeel van de veiligheidsdienst van de Franse luchthavens verschillende proefnemingen gedaan. Zo werd een benzineopervlakte van ongeveer 40 m. aangestoken. Toen de blussingspogingen met het tot nu toe algemeen gebruikte apparaat geen resultaat opleverde, slaagde het nieuwe toestel er in om in enkele sekonden het vuur te blussen. Ten slotte werd een vliegtuig-cockpit met benzine overgoten en in brand gestoken en het blusapparaat slaagde er in deze ramp binnen de 20 sekonden te doven. Tot nu toe was geen enkel toestel krachtig genoeg een brand, aan boord van een vliegtuig ontstaan, uit te doven.*

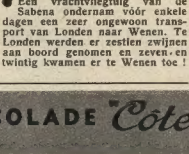

3 ELF BIGGETJES VIELEN UIT DE HEMEL

● Een vrachtvliegtuig van de Sabena ondernam vóór enkele dagen een zeer ongewoon transport van Londen naar Wenen. Te Londen werden er zestien zwijnen aan boord genomen en zeven- en twintig kwamen er te Wenen toe !

uit de vier WINDSTREKEN

1. LOKEREN HEEFT EEN DIERENTUIN !
2. EEN NIEUW BLUSMIDDEL.
3. ELF BIGGETJES VIELEN UIT DE HEMEL ?
4. DE PRIJS VAN DE LUCHTREIS BRUSSEL - NEW-YORK.
5. DIAMANTENSYMPHONIE.
6. HOEVEEL VERBRUIKT EEN ROKER ?
7. DE GROOTSTE BRANDSTOFTANK TER WEREELD !
8. WERKMEISJE EN PILOOT.

4 BRUSSEL-NEW-YORK

● *Net als het vorig jaar zal de Sabena tijdens het komend wintersezoen, van 1 Oktober 1949 tot 31 Maart 1950, speciale tarieven invoeren voor transatlantische vluchten. Deze beslissing dient echter nog goedgekeurd door de regering.*

Retourbiljetten « special round trip fares » genaamd, zullen uitgegeven worden voor het trajekt Brussel-New-York, tegen de prijs van 22.681 Belgische frs., in plaats van 29.502 Belgische frs. normale prijs van de heen- en weerreis. De geldigheidsduur van deze speciale biljetten, die vorig jaar dertig dagen bedroeg, werd thans op zestig dagen gebracht.

5 DIAMANTENSYMPHONIE

● De diamantmijnen van Kimberley in Zuid-Afrika, die lange tijd de rijkste ter wereld waren, maar die thans uitgeput zijn, zijn een ideaal veld geworden voor liefhebbers-zoekers. Het vinden van een diamant in de straten van Kimberley is nog steeds een te gewoon feit om in de kranten te worden opgenomen. Onlangs vond een arme man uit Kimberley, die graag zijn eigen huis zou gebouwd hebben, bij de éérste spadesteek een diamant, die hem genoeg opbracht om zijn huis te betalen ! De meeste inwoners van Kimberley houden kippen. Deze dieren schijnen aangetrokken te worden door diamanten en pikken ze op. Het grootste deel der gevonden stenen is echter zo klein dat ze maar weinig opbrengen.

6 ROKERS !

● *Een man, die twintig sigaretten per dag rookt, verbruikt in tien jaar 73.040 sigaretten, d.w.z. 4.700 kgr. tabak ! Volgens de prijs van de meest verbruikte sigaret in ons land, betekent dit dat deze man op tien jaar 24.718 frs. uitgeeft aan sigaretten. of 2.471,8 frs. per jaar !!!*

7 DE GROOTSTE BRANDSTOFTANK TER WEREELD !

● De vleugel van de Convair B.36, 's wereids grootste bommenwerper, bergt zes reusachtige kogelvrije Firestone-tanks met een gezamelijke inhoud van 96.000 liter. Dank zij deze brandstoftanks kan de Convair B.36 16.500 km. afleggen zonder tussenlanding.

8 WERKMEISJE EN PILOOT

● *De jonge Franse, Marcelle Blenst, van Viroflay is pas zeventien jaar en heeft haar brevet van piloot bekomen. Ze heeft het geleerd in de luchtvaartclub van de spoorwegarbeiders.*

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE:

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : OLIFANTENHAAR BRENGT GELUK OF BIJ 'T HAAR GETROKKEN !

Na de vernietiging van het Gele expeditiekorps komt heel de wereld in opstand. De keizer wil met zijn doomwapens alles verpulveren. Op het ogenblik dat de keizer op de knop wil drukken, doet een formatie « Zwaardvissen » het arsenaal de lucht in gaan...

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgard-P. JACOBS.)

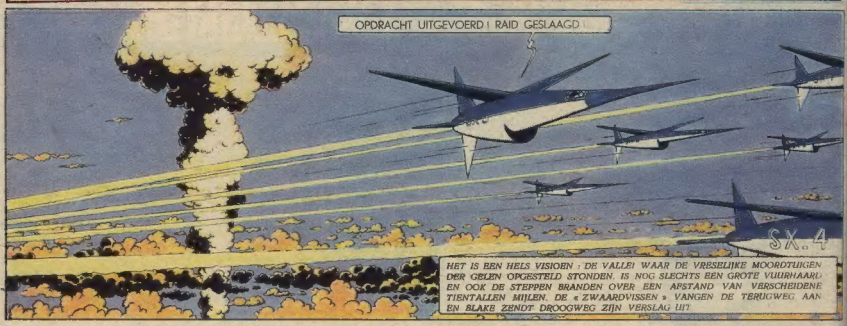

HET IS EEN HELS VISIOEN : DE VALLEI WAAR DE VRESELIJKE MOORDTUIGEN DER GELEN OPGESTELD STONDEN, IS NOG SLECHTS EEN GROTE VUURHAARD EN OOK DE STEPPEN BRANDEN OVER EEN AFSTAND VAN VERSCHEIDENE TIENTALLEN MILEN. DE « ZWAARDVISSEN » VANGEN DE TERUGWEG AAN EN BLAKE ZENDT DROOGWEG ZIJN VERSLAG UIT!

DE VREUGDE WELKE NA DIT BERICHT IN DE BASIS HEERST IS ONBESCHRIJFLIJK !

HET OVERWINNINGSBULLETIN WORDT DADELIJK LANGS DE RADIO UITGEZONDEN...

TWEE UUR LATER VERSCHIJNT DE ZEGEVIERENDE ESCADRILLE BOVEN DE BASIS WAAR DE OVERGEBLEVEN MANSCHAPPEN ZE LUIDRUCHTIG VERWELKOMEN

EEN MAAND LATER TE LONDEN

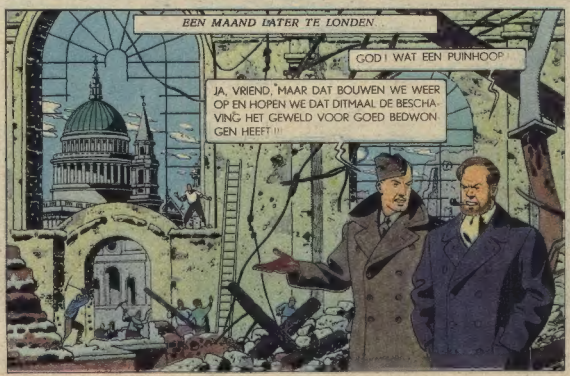

EINDE

EINDE

OVER ENKELE WEKEN BRENGEN WIJ EEN NIEUW TEKENVERHAAL DOOR EDGARD-P. JACOBS